

## KIRIK

Uğur Demircan

■ Tam teşekküllü bir hastaneden heyet raporu almam gerekiyordu. Sigorta Müdürlüğüne git, dedi bilenler. O kurumun sevk etmesi gerekiyormuş beni hastaneye.

Çalıştığım yerden izin alıp gittim. Sahil yolunun bir üst caddesinde -saymadım ama- beş altı katlı, uçuk pembe boyalı bir bina idi. Girişteki memura kimliğimi rehin bırakıp çıktım klostrofobik bir asansörle dördüncü kata. İlgili daireyi bulup müracaatımı yaptım. Sevk için üç gün sonra tekrar gelmeliydim.

Binadan çıkınca deniz havası almak istedim, sahile inerek. Balık tutanlar, banklara oturup çiğdem çitleyenler, midyeciler, klarnet çalan amcaya bir lira derken epey şenlikli bir kordon boyunda gezindim bir müddet. Eski askerî deponun yanına gelince ise yerdeki ışıltı gözümü aldı önce. Baktım, cam kırıklarıydı.

Kırıkların arasında bir gösterge sağ kalmış, bir iki de el kadar cam parçası sadece; gerisi tuzla buz. Cam baskülü kırılmış tartıcı çocuk, şaşkın şaşkın bakınıyor yerdeki enkaza. Gözleri de nemlenmiş sanki biraz.

Birileri ilgileniyor çocukla. Ben de yaklaştım. Para verdiler. Ben de attım elimi hemen cebime, fotokopiden artan üç lira vardı onu verdim. Üzülme filan diyerek teselli etmeye çalıştım. Bir kızın elinde bir poşet çilek varmış, ondan verdi o da. Kısa bir sürede epeyce para toplandı buğulu gözlü çocuğa. Kim bilir belki onu orada çalıştıran -artık babası mı patronu mu ne haltsa- çok kızacaktı baskül kırıldı diye. Bu paralarla yenisini alırdı artık. Aklım, o korkmuş ve 'ne yapacağım ben şimdi' bakışlı yavrucakta kalarak döndüm eve, akşam vapuruyla.

Perşembe günü tekrar Sigorta Müdürlüğündeydim. Sevk işi o gün de olmadı. İmza yetkilisi yıllık izne ayrılmış, yerine vekil tayin ettiği kişinin ise acil olarak çıkması gerekmiş. Benim sevke -artık hangi önemli evrakın altında kaldıysa- sıra gelmemiş. İki gün sonra, dediler. Peki, dedim.

Çıkışta aklıma geldi o can sıkıntımın içinde, çocuğu gördüğüm yere baktım; yoktu. Vapura yönelmedim bu sefer; ara sokaklardan çarşıya yürüdüm. Alacak öteberi vardı aklımda. Dönercinin önünde görür görmez tanıdım onu. Aynı çocuktu ve baskülü kırılmıştı yine!

Allah Allah! Hep mi bu garibana rastlardı kör talih? Yaklaştım. Ne oldu yine, dedim. Buğulu gözlerini kaldırıp yüzüme baktı, tanımadı o beni. “Kırdılar amca” dedi.

Benim gözlerim ondan da nemliydi şimdi. Ağlayıvereceğimden korktum. Çıkardım bu sefer tam bir baskül parası verdim. Al oğlum, dedim. Bir daha da kırdırma, sahip çık malına! Güç yetiremezsen alıp kaçiver, tamam mı? Yaşlı gözleriyle güldü: “Tamam amca, sağ ol.”

İki gün sonra sabah çok erken gittim bu sefer. İmzanın tamamlanacağına eminmişim gibi, oradan hastaneye koşup heyete muayene olma ve sonuç alma planları içindeydim. Memurlar yeni geliyorlardı daireye. Gelenlerse kahvaltılık çay, boyoz derdindeydi.

Bereket ki imza tamamdı. Sevk olunmuştum. Koşar adım çıktım binadan. Borsa binasının köşesini dönüverince durak vardı. Hastanenin önünden geçen otobüse binecektim.

Köşeyi döndüm. Duraktaki üç beş kişilik sıranın arkasına durdum, gözüm sağ tarafımdaki hareketlenmeyi fark etti. Dönüp baktım. O çocuktu.

Elinde bir poşet vardı büyükçe. Dikkatlice içine soktu elini, içinden birkaç büyük parça çıkarıp itina ile önüne yerleştirdi. Dikkat ettim, gösterge paneliydi bir tanesi. Sonra poşetin dibindeki şingirtılı cam kırıklarını da döktü önüne.

Otobüs geldi gitti, ben hâlâ o kırık camlara bakıyordum. Sabah güneşi, istasyon üstünden yükselmiş, onca binayı, sokağı aşır gelmiş, yere hain bir özenle dökülen o cam kırıklarında sarı turuncu yanıyor, parılıyordu. Camdan yapılmış yüzlerce küçük insan sevgisi ve güven kırıkları ıslık ıslık yayılıyorlardı taş zeminde.

O gün aldığım raporu çerçeveletip astım duvarıma. Ne zaman yeni birisi ile tanışsam biriyle bir işe girişsem gelir o rapora bakarım ilkin.